

те на небето, като пясъка на морския бряг, като снежна лавина, която става все по-голяма, колкото повече се търкаля надолу. Защото вредом, дето поминеха, те завличаха със своята войска всички мъже от турски произход, които после разпознаваха по белега с нагорещено желязо, който отпечатваха връз телата им.

Всеки, който носеше този белег, бе член на ордата и се ползуваше с всички нейни права и свободи.

Ден и нощ страшните конници яздеха през пустинни степи, през снежни полета, из горещи пясъчни равнини, преминаваха долини и планини, ала почти никога не слизаха от своите дребни, жилави кончета. Защото храната им бе сурово конско месо и кумис: питие направено от подквасено кобилишко мляко. Жените си носеха зад себе си връз седлата, а далеч подир тях завоевателни набеги следваха безкрайни кербани от камили, които носеха шатрите с децата и плячката.

В поробените страни, жените отвлечаха в харемите си, а мъжете, които не желяеха да се подчинят, минаваха под огън и меч, биваха побити на кол, или обесени надолу с главите. След тях се издигаха огромни облаци дим и пламъци, които стигаха до небесата. Нивите и оризовите полета запустяваха, треви и цветя не никнеха години наред, купища развалини ставаха подслон за диви зверове, човешки глас не се чуваше вече там, където преди бе ехтяла весела песен. Прекрасните дворци на персийските шахове ставаха обори за конете им. Защото тяхната най-любима гледка бе видът на опустошени равнини, сринати градове, опожарени селища, планини от кости.

И тая злолюта напаст приближаваше вече към запад, като помиташе всичко пред себе си. Набегите на монголите, наричани още и татари, стигаха вече Евксинското море. Кумания бе първата, която щеше да пострада, ако те не изменяха посоката на завоеванията си, или не се откажеха от безумните си стремежи да покорят запада, тъй както бяха подчинили изтока.

А след Кумания те имаха две възможни посоки: на запад към Венгрия